

Írta: Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Soha ne hagyd el Őt!

Ha azt választjátok, hogy nem sértődtek meg és nem szégyenkeztek, akkor érezni fogjátok az Ő szeretetét és jóváhagyását. Tudni fogjátok, hogy egyre inkább hasonlóvá váltok Hozzá.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim világszerte, csodálatomat fejezem ki a hitért és bátorságért, melyet az életekben látok. Igen figyelemreméltó, de ugyanakkor kihívásokkal teli időszakban élünk.

Az Úr figyelmeztet az előttünk álló veszélyekre

Az Úr nem hagyott bennünket egyedül a Hozzá visszavezető utunkon. Hallgassátok meg az előttünk lévő veszélyekkel kapcsolatban adott szavait: „Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzátok”¹. „Óvakodjatok tehát..., hogy ne tévesszenek meg titeket”². „[L]egyetek éberek és óvatosak”³. „[Ő]rizkedjete, hogy a saját erősségeitekben ki ne essetek”⁴.

Egyikünk sem védett a világ hatásától. Az Úr tanácsai azonban vigyáznak ránk.

Emlékezzünk csak Jézus kapernaumi élményére, amikor a Szabadítót követő tanítványok nem fogadták el, hogy Ő Isten fia. A szentírásban ezt olvassuk: „Ettől fogva sokan visszavonulának az ő tanítványai közül és nem járnak vala többé ő vele.”⁵

Jézus ezután a Tizenkettőhöz fordult, és ezt kérdezte: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”⁶

Vajon ti is el akartok-e menni?

Saját magam számára már sokszor megválaszoltam ezt a kérdést: „Semmiképpen sem! Én nem. Én soha nem fogom elhagyni Őt! Én örökre itt maradok!” Tudom, hogy ti is hasonlóképpen választotok.

A kérdés azonban, hogy „Vajjon ti is el akartok-e menni?” elgondolkodtat bennünket saját sebezhetőségünkről. Az élet nem egy lelki piknik. Egy másik történetből az apostolok szavai jutnak csendben eszünkbe: „Én vagyok-é az, Uram?”⁷

Örömmel és várakozással telve lépünk be a keresztelővízbe. A Szabadító arra kér bennünket, hogy jöjjünk Őhöz⁸, mi pedig az Ő hívására válszolva, magunkra vesszük az Ő nevét. Egyikőnk sem akarja, hogy utazásunk csupán egy rövid lelki kiruccanás, vagy meghatározó, ámde véges fejezet legyen. A tanítványság útja nem a lelkileg félénk szívűeknek való. Jézus azt mondta: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”⁹ „Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő kereszjtét, és kövesse engem.”¹⁰

Amikor a Szabadítót követjük, kétségtelen, hogy fogunk kihívásokkal

találkozni. Amennyiben hittel közelítünk hozzájuk, ezek a lélekneemesítő élmények elmélyítik bizonyágunkat a Szabadító valódiságáról. Ha azonban világi módon közelítjük meg őket, akkor ugyanezen élmények elhomályosítják látásunkat, és meggyengítik eltökéltségünket. Azok közül, akiket szeretünk és csodálunk, néhányan olykor lecsúsznak az egyenes és szoros ösvényről, és „nem járnak vala többé ő vele”.

Hogyan maradhatunk hűek?

Hogyan tudunk hűek maradni a Szabadítóhoz, az Ő evangéliumához, valamint az Ő papságának szertartásaihoz? Hogyan fejlesztünk ki olyan hitet és erőt, melynek köszönhetően soha nem hagyjuk el Őt?

Jézus azt mondta: „Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.”¹¹ Gyermekei, hittel teljes szívve van szükségünk.

Az Ő engesztelésének hatalma által olyaná kell válnunk, mint egy gyermek, engedékennyé, szelíddé, alázatossá, türelmessé, „telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának”¹². Ezt jelenti a hatalmas szívbeli változás.¹³

Hamarosan látni fogjuk, hogy miért is van szükség szívbeli változásra. Két szó jelzi az előttünk lévő veszélyt. Ezek a szavak a *sértődés* és a *szégyen*.

Döntetek úgy, hogy nem sértődtek meg

Azoktól, akik zúgolódtak a Szabadító isteni származása miatt, Jézus ezt kérdezte: „Titeket ez megbotránkoztat?”¹⁴ A magvető példázatában Jézus így figyelmeztetett: „[Kitarása] csak ideig való; mihelyt nyomorgatás vagy

üldözés támad az íge miatt, azonnal megbotránkozik.”¹⁵

A sértődés különféle jelmezekben mindig színre lép életünk színpadán. Az emberek, akikben hiszünk, csalódást okoznak nekünk. Váratlan nehézségekkel kerülünk szembe. Életünk nem pontosan úgy alakul, ahogyan azt elvártuk. Hibázunk, érdemtelennek érezzük magunkat, és aggódunk, hogy vajon elnyerhetjük-e a bűnbocsánatot. Kétségeink támadnak egy tanbéli dologgal kapcsolatban. Olvasunk valamit, amit 150 évvel ezelőtt mondott valaki egy egyházi szószékről, és ez zavar minket. Méltánytalanul bánnak a gyermekeinkkel. Átnéznek rajtunk vagy semmibe vesznek. Több száz dolgot felsorolhatnánk, mely az adott időben számunkra nagyon is valós.¹⁶

Gyenge pillanatainkban a gonosz megpróbál meglopni bennünket lelki ígéreteinktől. Ha nem vigyázunk, sérült, gyermeki lelkünk vissza fog vonulni régi, felfuvalkodott énünk hideg és sötét burkába, és hátrahagyja a Szabadító meleget adó és gyógyító fényét.

Amikor 1835-ben Parley P. Prattet igazságtalanul elítélték, ami szegényt hozott rá és a családjára, Joseph Smith próféta a következő tanácsot adta: „[Parley]..., ne vegyél tudomást ezekről a dolgokról, és a Mindenható Isten veled lesz.”¹⁷

Egy másik példa: 1830-ban, Frederick G. Williams, egy elismert orvos, megkeresztelkedett. Tehetségeit és vagyonát azonnal az egyház szolgálatába

állította. Később vezető lett az egyházban. Ő adományozta a telket a Kirtland templom építéséhez. 1837-ben, az akkori nehézségek hatására, Frederick G. Williams súlyos hibákat követett el. Az Úr egy kinyilatkoztatásban kijelentette, hogy „bűnei eredményeként korábbi rangja [az egyház vezetésében] elvételét tőle”¹⁸.

Azonban megtanulhatunk egy csodálatos leckét Frederick G. Williamstól, mivel „személyes gyengeségei ellenére jelleme elég erős volt ahhoz, hogy megújítsa az Úr és az egyház prófétája iránti hűségét, amikor olyan könnyű lett volna számára, hogy feleméssze magát a keserűségben”¹⁹. 1840 tavaszán felszólalt egy általános konferencián, és alázattal bocsánatot kért múltbéli viselkedéséért, és kifejezte elkötelezettségét, hogy a jövőben Isten akarata szerint fog cselekedni. Ügyéről Hyrum Smith számolt be, majd teljes bocsánatot nyert. Hithű egyháztagnaként hunyt el.

Nemrég találkoztam a Brazíliai Recife templom elnökével, akit szintén Frederick G. Williamsnek hívnak. Felidézte, hogy ükapja határozott jellemet tükröző döntése miként áldotta meg a családot és több száz utódját.

Döntetek úgy, hogy nem éreztek szegényt

A *sértődés* romláshoz vezető társát *szegyennek* hívják.

A Mormon könyvében olvashatunk Lehinek az élet fájáról szóló látomásáról. A látomásban beszámol azokról a

nemes lelkekről, akik „előrenyomultak a sötét ködön keresztül, a vasrúdba kapaszkodva”, majd megérkezve „ettek a fa gyümölcséből”²⁰.

Nefi a fáról azt mondta, hogy az „Isten szeretetét jelképezi”²¹, és olyan gyümölcsöt termelt, mely a leket „rendkívül nagy örömmel töltötte el”²².

A gyümölcs megízlelése után Lehi meglátott „egy nagy és tágas épületet”, mely „tele volt emberekkel, öregekkel és fiatalokkal is, férfiakkal és nőkkel is; és azok öltözködése rendkívül cifra volt; és... [gúnyolódó] ujjukkal mutogattak azokra, akik... vettek a gyümölcsből”²³. Az angyal elmagyarázta, hogy a gúnyolódás, a csúfolódás és a gúnyosan mutogató ujjak jelképezték a világ gőgjét és bölcsességét.²⁴

Nefi egyértelműen kijelentette: „...mi azonban nem törődünk velük.”²⁵

Sajnos azonban voltak olyanok, akiknek megingott a bátorsága. A szentírásban ezt olvashatjuk: „...*miután* a gyümölcsöt megízlelték, *elszégyselltek* magukat, azok miatt, akik csúfolták őket; és letértek tiltott ösvényekre, és elvesztek.”²⁶

Krisztus tanítványaiként elhatároljuk magunkat a világtól. Olykor kényelmetlenül érezzük magunkat, amikor gúnyolódó ujjakkal mutogatnak ránk, és elutasítják a számunkra szent dolgokat.²⁷ Thomas S. Monson elnök így figyelmeztetett: „Ha bizonyosságok gyökerei nem elég mélyek, bizony nehéz lesz ellenállnotok azok csúfolódásának, akik megkérdőjelezik hiteteket.”²⁸ Nefi azt tanácsolta, hogy ne törődjünk velük.²⁹ Pál ezt mondta: „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; ...Ne szégyeneld hát a mi Urunk bizonyágtételét”³⁰. Mi soha nem hagyjuk el Őt.

Amikor Dieter F. Uchtdorf elnököt tavaly elkísértem Kelet-Európába, csodáltam a szentek hitét és bátorságát. Az egyik ukrán papsági vezető

elmesélte, hogy 1994 tavaszán, alig hat hónappal a keresztelője után hívták el a gyülekezeti elnökségbe. Mindez azzal járt, hogy hitét nyilvánosan is képviselnie kellett, amikor segített az egyház hivatalos bejegyzésében Dnipropetrovs'k városában. Abban az időszakban igen nagy volt a bizonytalanság Ukrajnában, így ha valaki nyíltan képviselte a Krisztusba és az Ő visszaállított evangéliumába vetett hitét, az nehézségekbe ütközhetett. Többek között könnyen elveszíthette volna pilótaként betöltött állását.

Ez a papsági vezető ezt mondta nekünk: „Csak imádkoztam és imádkoztam. Volt biznyságom, és szövetséget kötöttem. Tudtam, hogy az Úr mit kíván tőlem.”³¹ A feleségével bátran és hittel haladtak előre, nem szégyellve Jézus Krisztus evangéliumát.

Ahol sok adatott, ott sok is kívánatik

Néhányan megkérdeik: „Nekem is ennyire különböznöm kell másoktól?” „Nem lehetek úgy Krisztus tanítványa, hogy ne kelljen annyit foglalkoznom a viselkedésemmel?” „Nem szerethetem Krisztust az erkölcsi tisztaság törvényének betartása nélkül?” „Nem szerethetem Őt úgy, hogy vasárnap azt csinálom, amit akarok?” Jézus ezekre egyszerű választ adott: „Ha engem szerettek, az

én parancsolataimat megtartsátok.”³²

Néhányan ezt mondják: „Sok más hitet valló ember is szereti Krisztust, nem?” De igen! Azonban az Utolsó Napok Szentjeinket Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként – az Ő valóságáról nem csupán a Biblia, hanem a Mormon Könyve alapján is tanúskodva; tudva azt, hogy az Ő papsága visszaállított a földre; szent szövetségek megkötése és a Szentlélek ajándékának elnyerése által követve Őt; az Ő szent templomában hatalommal felruházva, és az Ő földre történő dicsőséges visszatérésére való felkészülés részeseként – nem hasonlíthatjuk össze azt, amik mi vagyunk azokkal, akik még nem nyerték el ezeket az igazságokat: „Mert akinek sok adatott, attól sok követeltetik”³³.

Az Úr azt mondta: „...mindazonáltal magad választhatsz”³⁴.

Én megígérem nektek, hogy ha azt választjátok, hogy nem sértődtök meg és nem szégyenkeztek, akkor érezni fogjátok az Ő szeretetét és jóváhagyását. Tudni fogjátok, hogy egyre inkább hasonlónak váltok Hozzá.³⁵

Mindent fogunk érteni? Természetesen nem. Néhány dolgot félre fogunk tenni, hogy majd később értsük meg.

Minden igazságos lesz? Nem. El fogunk fogadni olyan dolgokat, melyeket nem tudunk helyrehozni, és akkor

is meg fogunk bocsátani másoknak, ha az nekünk fájdalmas.

Elvlasztva fogjuk magunkat érezni néha a körülöttünk lévőktől? Teljes mértékben.

Le fog minket taglózni, amikor látjuk, hogy néhányan milyen haragot éreznek az Úr egyháza iránt, és a gyengéket miként próbálják megfosztani botladozó hitüktől?³⁶ Igen. Mindezek azonban nem fogják megakadályozni az egyház növekedését és sorsát, ahogyan a mi lelki fejlődésünket sem az Úr Jézus Krisztus tanítványaiként.

Soha ne hagyj el Őt!

Nagyon szeretem egy kedvenc himnuszunk következő szavait:

*A lelket, melynek Jézus volt reménye,
Nem engedem Én át az ellenségnek!
Bár a pokol kérje e drága lelket,
Soha el nem hagyom, soha el nem
hagyom,
Soha el nem hagyom, nem hagyom
őt el!*³⁷

A tökéletességet ugyan nem fogjuk elérni ebben az életben, de gyakoroljuk az Úr Jézus Krisztusba vetett hitünket, és megtartjuk szövetségünket. Monson elnök ezt ígérte: „A biznyságotok – ha állandóan

tápláljátok – biztonságban tart majd benneteket.”³⁸ Lelki gyökereinket mélyre leeresztjük azáltal, hogy a szentírásokból naponta lakmározunk Krisztus szavain. Bízunk az élő próféta nekünk adott szavaiban, melyek utat mutatnak számunkra. Folyton imádkozunk, és hallgatunk a Szentlélek csendes hangjára, mely vezet minket, és békével szól a lelkünkhöz. Akármilyen kihívások is adódnak, mi soha, de soha nem hagyjuk el Őt.

A Szabadító ezt kérdezte az Ő apostolaitól: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”³⁹

Péter így válaszolt:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad.

...Mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”⁴⁰

Ezt én is tanúsítom. Erről teszem bizonyosságomat, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Márk 13:33.
2. Tan és a szövetségek 46:8.
3. Tan és a szövetségek 42:76.
4. 2 Péter 3:17.
5. János 6:66.
6. János 6:67.
7. Máté 26:22.
8. Lásd 3 Nefi 9:14.
9. Máté 22:37.
10. Márk 08:34.
11. Máté 18:3; lásd még Márk 10:15; Lukács 18:17; 3 Nefi 9:22; 11:37–38.
12. Móziás 3:19.
13. Lásd Alma 5:14.
14. János 6:61.
15. Máté 13:21.
16. Lásd David A. Bednar: És nem lesz bántódásuk. *Liahóna*, 2006. nov. 89–92.
17. Joseph Smith, in *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 118.
18. In *History of the Church*, 3:46, lábjegyzet.
19. Frederick G. Williams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church,” *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 261.
20. 1 Nefi 8:24.
21. 1 Nefi 11:25.
22. 1 Nefi 8:12.
23. 1 Nefi 8:26–27; lásd még 33. vers.
24. Lásd 1 Nefi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1 Nefi 8:33.
26. 1 Nefi 8:28; kiemelés hozzáadva.
27. Boyd K. Packer elnök azt mondta: „Főleg a televízió [és az internet] hatása miatt, ahelyett hogy csak látnánk azt a tágas épületet, valójában mi benne vagyunk” (“Finding Ourselves in Lehi’s Dream,” *Liahona*, Aug. 2010, 29).
28. Ugyanebben a beszédben Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Lehi álmában a nagy és tágas épület azokat jelképezi a világban, akik gúnyt űznek Isten szavából, akik kigúnyolják azokat, akik megragadják azt, és akik szeretik a Szabadítót és a parancsolatok szerint élnek” („May You Have Courage,” *Liahona*, May 2009, 126).
29. Lásd 1 Nefi 8:33.
30. 2 Timótheus 1:7–8.
31. Személyes beszélgetés, valamint azon kivonat fordítása alapján, amely Alexander Davydov szóbeli történeti elbeszélése alapján készült. Feljegyezve 2010. július 16-án.
32. János 14:15.
33. Tan és a szövetségek 82:3.
34. Mózes 3:17.
35. Lásd 1 Nefi 19:9.
36. Lásd 2 Nefi 28:20.
37. “How Firm a Foundation,” *Hymns*, no. 85.
38. Thomas S. Monson, *Liahóna*, 2009. máj., 126.
39. János 6:67.
40. János 6:68–69.

